

Från Lars-Erik Sundin har jag fått följande mail:

Min morfar Rickard Axelsson Gunnarskog ... har blivit ombedd att som ett tack, från Logen 4240, Valkyrian i Gunnarskog (troligen någon gång på 1920-talet) sätta ihop en enkel dikt till Skolfröken Olga... sedermera gift Lidberg... för att hon upplåtit skolhuset i Ekhöjden, Bortan till mötesplats för logemedlemmarna ... vilket han så småningom gjorde och här är resultatet!

Högt däruppe i skogen ligger, vid "Ekens" mörka vatten
ett skolhus, mjukt placerat, vid Rödbergstorpets fall
dit styra vi nu stegen, i sommarljusa natten
att fylla våra lungor, med doft från gran och tall.

I detta skolhus verkar, en klarsynt lärarinna
som ödet har planterat i Bortans magra jord
och nu i natt, hon spelar rollen som värdinna
för oss hon smakfullt dukat upp, ett härligt kaffebord.

Hit komma vi nu trötta, från socknens alla kanter
på mark av "finnskäggsmosa", vi makligt slår oss ner
att vila från klättringen, på livets skarpa branter
där en och annan tappat taget och hastigt ramlat ner.

Här lever ätteläggare, till gamle fader "Pekka"
som först i dessa trakter, bröt bygd och svedde skog
måhända ha de blivit, med tiden mera kända
fått samma kraft i armarna, som fordom björnen slog.

Nu växa gyllne skördar, uppå den forna sveden
förvandlats har moränen, till fruktbar åkerjord
där fordom vargar tjöto, på ljungbeväxta heden
där hålla lammen måltid, vid klöversmyckat bord.

Här finnes ro och vila för längtansfulla själar
i skötet av naturen, här blir vi barn på nytt
här finnes även balsam, för sönderslitna trälar
som vandrat ökenstigar och faror icke flytt.

Här vika mörka tankar, här skärpas alla sinnen
och våra själar vakna, ur vinterdvalans natt
ur hjärnors skrymslen, uppdyka gamla minnen
om ett poetiskt skimmer, som skogsfrön haver satt.

Här lever dunkel saga, här bor det troll och jättar
och skogens mörka huldra, bak furustammen ler
i dungen uti hagen, det vimlar av små vättar
där vadmalsgråa tomtar, på älvadansen ser.

På ”Ekens” mjuka vågor, där gungar gamle ”Näcken”
och knäpper silvertoner på harpans gyllne sträng
och vill du honom skåda, så gå till Stråtjärnsbäcken
där han brukar sitta spela på ”Bruntes” gamla äng.

I skymningsdunklet gransnår på Hatthall-bergets hjässa
där drömmar väl ”Törnrosa”, sin nätta vackra dröm
och väntar på att bliva uppväckt som prinsessa
när åren undanrunnit, i tidens vilda ström.

Och aftonens värdinna är sagans fe ... prinsessa
som slumrar här så fridfullt i Ekhöjdskogens snår
kanhända finns han här, som på sin unga hjässa
bär sagoprinsens krona i sena tidens år.

När solen över ”Honkamakk” sin första stråle sänder
och göken tvänne toner, från ”Pekkas” håll de hörs
då fulla utav glädje vi tar varandras händer
men ut ur drömmens rike, så småningom vi förs.

Till vardagsslitets gråa, till arbetsdagens möda
vi trampas av den järnhäl som kallas verklighet
men djupt i hjärtats inre, där röras strängar spröda
till vår värdinnas minne, tack för all vänlighet.